

Baloga Sándorral több mint két és fél órán át beszélgettünk arról, hogy milyen volt a változás utáni média helyzete, milyen volt az itt töltött idő és milyen a városunk. A interjú hosszúsága miatt két részletben olvashatják az elhangzottakat.

Hogy kerültél kapcsolatba a szerepléssel, majd a televízióval?

Szerencsés embernek mondhatom magam. Egészségesen hívó ember vagyok, ez azt jelenti, hogy vallásos ember, nem templomba járó típus, hanem olyan, aki a maga módján éli meg a vallásosságot. Ezért, azt tudom mondani, hogy a Jóistennek és szüleimnek köszönhetően nagyon hamar, egyrészt kaptam valamit születéskor, másrészt pedig sikerült olyan közegekkel kapcsolatba kerülnöm, ami miatt a szereplés nem kezdett idegen lenni számomra. Ami, sajnos

a mai fiatalok számára nagyon sok esetben az. Most például, ha az utcán megállít egy riporter egy interjúalanyt, akkor nagyon nehezen tud kihozni belőle ép mondatokat, ami azt jelenti, hogy az emberek valamiért félnek, vagy egyszerűen annyira nem tudnak mit kezdeni ezzel a helyzettel. Miután elment a kamera, akkor „én erre tudtam volna válaszolni, sőt ezt kellett volna mondani” következik. Én elég korán megbarátkoztam ezzel, **gyakorlatilag óvodáskorom óta színpadi emberke vagyok**. Ezt jó értelemben kell venni. Nem vagyok színész sajnos, ez az álom nem teljesült.

Volt ilyen álom?

Igen, persze. Miután az óvodában az ember így nő fel, aztán a templomba szaval, akkor igen. Itt azért a szüleim is közrejátszottak, hiszen egy olyan negyedbe költöztek Sepsiszentgyörgyön, ahol fiatal színészek kaptak lakást és az ő gyerekeikkel nőttem fel, a díszlettervezővel, a fővilágosítóval, színészekkel.

[ide kattintva](#)